

Oređownik Urzędowy

POWIATU PUCKIEGO

Wpisa. dn. 14/3 godz. Ref.
1923 r.
Załącznik

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata kwartalna 4000 mk. miesięczna 1500 mk. — Poszczególony numer 200 mk.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 300 mk. od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 450 mk. od wiersza.

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Drukarni Gdańskiej“ A.-G.

Nr. 25

Puck, środa, dnia 28 marca 1923 r.

Rok 37.

179. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 11-go marca 23. w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi. — Dz. Ustaw nr. 26 poz. 156. —
180. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3-go marca 23 w przedmiocie zwrotu kosztów kancelaryjnych przez pracodawców, którzy przyjęli do pracy pracowników, poleconych przez Państwowe Urzędy Pośrednictwa Pracy. — Dz. Ustaw nr. 28. poz. 176.
181. Rozporządzenie Wojewody Pomorskiego w sprawie taksy egzaminacyjnej dla czeladników. — Dz. Urz. Woj. Pom. nr. 8.
182. Zarządzenie w sprawie otrętu części płciowych u koni ks. prob. Pronobisa w Swarzewie.
183. Obwieszczenie Pomorskiej Izby Rolniczej z dnia 17-go marca 23. w sprawie nagród za tępienie szkodników w rybołówstwie. Ogłoszenie.

179.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 11 marca 1923 r. w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi.

W wykonaniu ustawy z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25 poz. 154) zarządza się co następuje.

§ 1. Waluty zagraniczne i dewizy wolno posiadać jedynie tym osobom fizycznym i prawnym, które nabyły je albo bezpośrednio z zagranicy w sposób legalny, albo w kraju od instytucji, upoważnionych przez Ministra Skarbu do tranzakcji obcemi walutami.

§ 2. Zakup dla celów odsprzedaży walut zagranicznych i dewiz — jako to: banknotów, czeków, przekazów, weksli, akredytyw i wszelkiego rodzaju pozostałości rachunkowych w walutach zagranicznych — oraz sprzedaż tychże, dozwolona jest wyłącznie instytucjom finansowym, którym Ministerstwo Skarbu udzieli koncesji na dokonywanie tych transakcji. Instytucje te otrzymują nazwę banków dewizowych. Prawo sprzedaży walut i dewiz może być ograniczone do pewnych oddziałów banków dewizowych.

§ 3. Ministerstwo Skarbu, w miarę potrzeby, udzieli i innym instytucjom prawa zakupu walut zagranicznych, lecz wyłącznie w celu odsprzedaży tychże bankom dewizowym. Instytucje takie otrzymują nazwę komisjonerów dewizowych.

§ 4. W poszczególnych wypadkach Minister Skarbu może zezwalać firmom handlowym i instytucjom finansowym na dokonywanie transakcji, które w myśl niniejszego rozporządzenia zastrzeżone są wyłącznie dla banków dewizowych.

§ 5. Bankom dewizowym wolno dokonywać sprzedaży walut zagranicznych i dewiz osobom i firmom prywatnym wyłącznie dla celów następujących:

- a) na pokrycie zobowiązań zagranicznych, wynikających z legalnego przywozu towarów; dowody, na podstawie których waluta zostanie sprzedana, winny być w oryginale złożone bankowi; w razie potrzeby oryginalne dowody mogą być przez bank z powrotem wydane pod warunkiem zaopatrzenia oryginału adnotacją, wskazującą sumę sprzedanej waluty oraz pod warunkiem zachowania przez bank uwiaryzelnionego odpisu tych dokumentów;
- b) na uskutecznienie zaliczek na zapłatę za legalnie sprowadzone towary;
- c) na pokrycie kosztów ekspedycji i transportu towarów;
- d) na spłatę długów zagranicznych, powstałych z przyczyn gospodarczo uzasadnionych;
- e) na zapłatę premji asekuracyjnych zagranicą, o ile wynikają one z legalnych umów asekuracyjnych i reasekuracyjnych;
- f) na koszta podróży — do równowartości 1.000 fr. szwajc. jednorazowo na osobę, za specjalną adnotacją na paszporcie zagranicznym. W razie wyjazdu na obszar W. M. Gdańska — nie wyżej równowartości 250 fr. szwajc. jednorazowo z adnotacją na dowodzie osobistym; w ostatnim wypadku ogólna suma walut kupionych w ciągu miesiąca, nie może przeność sumy 1.000 fr. szwajc.;
- g) na koszta utrzymania zagranicą, o ile pobyt tam jest usprawiedliwiony, do równowartości 1.000 fr. szwajc. miesięcznie na rodzinę;
- h) na utrzymanie zagranicą biur przedsiębiorstw krajowych, o ile działalność ich tam jest uzasadniona z punktu widzenia interesów państwowo-gospodarczych;
- i) na wszelkie inne cele gospodarczo uzasadnione, o ile sumą nie przewyższa równowartości 1.000 fr. szwajc.

Dla sum wyższych wymagane jest uzyskanie uprzedniego zezwolenia Ministra Skarbu, względnie organów przezeń wyznaczonych.

Udzielanie kredytów zabezpieczonych walutami zagranicznymi jest niedozwolone. W wyjątkowych wypadkach może Ministerstwo Skarbu udzielać bankom dewizowym zezwolenia na takie operacje.

§ 6. Osobom i firmom prywatnym wolno nabywać potrzebne im sumy w walutach zagranicznych jedynie w bankach dewizowych. Sprzedawca posiadane waluty zagraniczne i dewizy mogą osoby i firmy prywatne tylko bankom lub komisjonerom dewizowym.

Nabywca sum w walutach zagranicznych obowiązany jest na każde żądanie Ministerstwa Skarbu, lub jego organów, przedstawić dla kontroli wszystkie dowody, na zasadzie których sumy powyższe zostały przez niego w banku dewizowym uzyskane.

§ 7. Wywóz walut zagranicznych i dewiz dozwolony jest bez uzyskania specjalnego zezwolenia do wysokości 1000 fr. szwajc. lub równowartości w innych walutach. Dla wywozu sum do wysokości 3000 fr. szwajc. lub równowartości w innych walutach, wymagane jest zezwolenie Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub jednego z jej oddziałów. Zezwoleń na wywóz sum wyższych udziela Minister Skarbu lub wyznaczone przezeń organy.

§ 8. Wywóz marek polskich w gotowiznie, w czekach, przekazach i wszelkich zobowiązaniach dozwolony jest bez specjalnego zezwolenia do wysokości marek polskich 500000. Pozwoleń na wywóz marek polskich ponad 500000 — udziela Minister Skarbu względnie wyznaczone przezeń organy.

§ 9. Wywóz zagranicę papierów procentowych i dywidendowych oraz sprzedaż ich i zastaw osobom i firmom, mającym siedzibę zagranicą, wymaga zezwolenia Ministra Skarbu. Zezwolenie takie może być udzielone również generalnie odnośnie do pewnego gatunku papierów, względnie pewnej instytucji.

§ 10. Sprzedaż zagranicę wypłat na Polskę dozwolona jest tylko bankom dewizowym, które obowiązane są o dokonaniu każdej transakcji zawiadomić Ministerstwo Skarbu, względnie organa przezeń wyznaczone. Natomiast dokonywanie transakcji tego rodzaju przez inne firmy dozwolone jest wyłącznie za uprzednim każdorazowym zezwoleniem Ministra Skarbu.

§ 11. Dokonywanie wpłat w markach polskich na rachunki zagraniczne z polecenia osob i firm, mających siedzibę w Polsce, jak również przelew sum z rachunków krajowych na rachunki zagraniczne, może być uskuteczniane tylko w bankach dewizowych i winno być uzasadnione transakcjami z zagranicą, wyszczególnionymi w punktach: a), b), c), d), e), g), h), art. 5. Jeżeli przez przyjęcie wpłaty na rachunek zagraniczny od osoby lub firmy krajowej odbywa się zapłata należności, wyrażonej w walucie zagranicznej, bank może wpłatę taką przyjąć, o ile z przedstawionych dowodów wynika, że marki polskie w dniu przyjęcia wpłaty oddawane są zagranicą po kursie nie niższym od rynkowego. O każdej wpłacie takiego rodzaju instytucja odnośna winna zawiadomić Ministerstwo Skarbu lub organa przez nie wyznaczone.

§ 12. Banki dewizowe i komisjonerzy dewizowi winni w swej działalności ściśle stosować się do instrukcji, wydanych w ramach niniejszego rozporządzenia przez Ministra Skarbu, jak również prowadzić rejestry dokonanych transakcji walutami zagranicznymi i dewizami, tudzież obrachunku na rachunkach zagranicznych wedle wzorów, ustalonych przez Ministerstwo Skarbu. Instytucje te obowiązane są na żądanie Ministerstwa Skarbu,

względnie jego organów, dostarczyć wszelkich danych i wyjaśnień, związanych z transakcjami walutowymi, jakoteż sprzedażą marek polskich zagranicą.

§ 13. Wszelkie wypłaty, dysponowane z zagranicy, mogą być dokonywane jedynie w markach polskich. Wypłaty w walutach obcych dopuszczalne są jedynie za zezwoleniem Ministra Skarbu.

§ 14. Posiadanie rachunków w walutach obcych jest dozwolone jedynie w bankach dewizowych. Dokonywanie z tych rachunków wypłat w kraju może nastąpić tylko w markach polskich po kursie dnia wypłaty.

§ 15. Bank dewizowy, względnie komisjoner dewizowy, może być decyzją Ministerstwa Skarbu pozbawiony prawa dokonywania wszelkich transakcji walutami zagranicznymi i dewizami.

§ 16. Przepisy niniejszego rozporządzenia, nie dotyczą wszelkich pieniędzy rosyjskich i ukraińskich oraz nie przewidują ograniczeń co do handlu zagranicznymi monetami kruszcowymi wewnątrz kraju. Co do wywozu monet kruszczowych obowiązują postanowienia ustawy z dnia 15. VII. 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 404).

§ 17. Przekroczenie powyższych przepisów (niezależnie od skutków wskazanych w § 15) pociąga kary przewidziane w ustawie z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25 poz. 154).

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 19. Dla górnośląskiej części Województwa Śląskiego wydane zostaną osobne przepisy.

Minister Skarbu: W. Grabski
Minister Sprawiedliwości: W. Makowski

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i zaznaczam, że rozporządzenie to weszło w życie z dniem 12. III. 1923 r.

Puck, 22. III. 1923 r.

Lipski, starosta.

180.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 3 marca 1923 r.

w przedmiocie zwrotu kosztów kancelaryjnych przez pracodawców, którzy przyjęli do pracy pracowników, polecanych przez Państwowe Urzędy Pośrednictwa Pracy.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 27 stycznia 1919 r. o organizacji państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. P. P. P. nr. 11, poz. 127) i art. III dekretu komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urz. 1919 r. nr. 29, poz. 93) zarządza się co następuje:

§ 1. Pracodawca, który przyjął do pracy pracownika, poleconego przez jeden z państwowych urzędów pośrednictwa pracy, obowiązany jest niezwłocznie wpłacić 1.500 mk. tytułem zwrotu kosztów za druki, formularze i inne wydatki kancelaryjne temu państwowemu urzędowi pośrednictwa pracy, w którym zgłosił zapotrzebowanie na pracownika.

§ 2. Pracodawcy, korzystający stale z usług danego urzędu pośrednictwa pracy, mogą wpłacać do tego urzędu, jako awans, sumę, nieprzekraczającą 150.000 mk. na pokrycie ewentualnych należności z tytułu § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Instytucje państwowe, samorządowe i społeczne, zwracające się w charakterze pracodawców do państwowych urzędów pośrednictwa pracy, oraz pracodawcy, przyjmujący do pracy za pośrednictwem państwowych urzędów pośrednictwa pracy inwalidów ciężko poszkodowanych — zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195) — nie podlegają obowiązkowi wpłacania należności z §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Pracodawcy zagraniczni, korzystający z usług państwowych urzędów pośrednictwa pracy, wpłacają tym urzędom za każdego zapośredniczonego zagranicę pracownika sumę, ustalaną przy zgłaszaniu zapotrzebowania na pracowników po wzajemnym porozumieniu się Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z delegacjami, misjami lub innymi upoważnionymi przedstawicielami zagranicznych pracodawców.

§ 5. Pracownik, wysłany przez państwowy urząd pośrednictwa pracy na wolne miejsce, zgłoszone przez pracodawcę lub jego prawnego zastępcę w jednym z państwowych urzędów pośrednictwa pracy, obowiązany jest przedstawić właściwemu pracodawcy przy zgłaszaniu się do niego kartę polecającą państwowego urzędu pośrednictwa pracy.

§ 6. Wojewoda, na wniosek państwowego urzędu pośrednictwa pracy, może zwolnić pracodawcę od zwrotu kosztów, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, o ile zatrudnienie bezrobotnego nastąpiło, jako wynik specjalnych zabiegów, mających na celu zmniejszenie bezrobocia.

§ 7. Wpłacający ma prawo żądać wydania odpowiedniego pokwitowania z pobrania sumy — zgodnie z przepisami § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 października 1922 r. w przedmiocie zwrotu kosztów kancelaryjnych przez pracodawców, którzy przyjęli do pracy pracowników, poleconych przez państwowe urzędy pośrednictwa pracy (Dz. U. R. P. nr. 92, poz. 866).

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
L. Darowski.

Powysze podaję do ogólnej wiadomości.
Puck, dnia 22 III 23 r.

Lipski, starosta.

181.

Rozporządzenie Wojewody Pomorskiego w sprawie taksy egzaminacyjnej dla czeladników.

Na zasadzie § 131b Ordynacji Procederowej oraz biorąc pod uwagę uchwałę posiedzenia Izby Rzemieślniczej w Gradziodzu z dnia 30. 1. 1923 r., zarządzam, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie moje z dnia 28 września 1922 r. l. dz. XIe 2724/22 Dz. Urz. Woj. Pom. Nr. 25 poz. 177 uchyla się.

§ 2.

Oplaty od kandydatów egzaminowanych przez Komisje egzaminacyjne dla czeladników oraz wynagrodzenie członków Komisji egzaminacyjnych, ogłoszone w Rozporządzeniu mojem z dnia 19 października 1921 r., Dz. Ust. Woj. Pom. Nr. 31 poz. 25 z roku 1921 — podnoszą się dwudziestokrotnie.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Toruń, dnia 21 lutego 1923 r.

Wojewoda:

w z. (—) Dr. Woyda.

L. dz. XIe 766/23.

Powysze podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 22 marca 1923.

Lipski, starosta.

182.

Zarządzenie

w sprawie otrętu części płciowych u koni Ks. Prob. Pronobisa w Swarzewie.

Powiatowy lekarz weterynaryjny stwierdził pomiędzy końmi ks. prob. Pronobisa w Swarzewie otręt części płciowych.

Zarządzam wobec tego, iż w myśl §§ 244 i 245 przepisów wykonawczych do ustawy o zaraźliwych chorobach u zwierząt z dnia 26. 6. 09. (Dz. Ustaw Rzeszy Niem. str. 519), niewolno koni tych używać do stanowienia, dopóki choroba nie zostanie przez Pow. lek. weter. stwierdzona za wyleczoną. Nie wolno również bez pozwolenia miejscowej władzy policyjnej (wójta) zmieniać miejsca postoju.

W razie udzielenia takiego zezwolenia winna miejscowa władza policyjna niezwłocznie powiadomić władzę policyjną tego obwodu, do którego konie mają być wprowadzone.

Puck, dnia 21. III. 23 r.

Lipski, starosta.

183.

Obwieszczenie

Pomorskiej Izby Rolniczej

z dnia 17 marca 1923.

w sprawie nagród za tępienie szkodników w rybołóstwie.

Celem zachęcenia ogółu rybaków Śródlądowych Województwa Pomorskiego do tępienia szkodliwego w rybołóstwie ptactwa, Wydział Rybacki Pomorskiej Izby Rolniczej ustanawia 3 nagrody w wysokości 125 000, 75 000 i 50 000 mk. dla rybaków, którzy wykażą się największą ilością zabitych szkodników w rybołóstwie na terenie Województwa Pomorskiego w czasie od 1 kwietnia do 1 listopada bież. roku.

Ubiegający się o nagrodę rybacy winni nadać nie później 1 listopada wykaz zabitych szkodników do Wydz. Rybackiego Pom. Izby Rolniczej oraz zasuszone głowy ptaków szkodliwych w rybołóstwie.

Przy rozdziale nagród będą liczone:

1 głowa zimorodka	za 1
1 głowa rybitwy	za 1
1 głowa mewy	za 3

1 głowa bociana zwykłego	za 1
1 głowa bociana czarnego	za 10
1 głowa czapli	za 10
1 głowa nura wielkiego	za 5
1 głowa nurka małego	za 3
1 głowa bąka	za 5

Uwaga: O przyznanie nagrody mogą się również ubiegać niżsi funkcjonariusze leśnictw rządowych.

Pomorska Izba Rolnicza.

□ OGŁOSZENIA □

Zagubiłem

list hipoteczny hipoteki nr. 2

w kwocie 500 M., zapisanej w księdze gruntowej „Puck karta 96“.

W razie by kto takowy znalazł, proszę o oddanie za wynagrodzeniem u **Bernarda Strzabrowskiego**, ul. Kościelna nr. 61.

Zdrowe bydło

jest dumą i uciechą wszystkich gospodarzy! Dlatego należy nie zapominać i zwracać się do naszego źródła na wszystkie środki lecznicze i opatrunkowe dla bydła w Pucku.

Drogerja Kaszubia, Rynek 24. Tel. 77
właśc.: **Edward Fikus.**